

Sygn. akt II PK 148/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko C. Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Ż.
o zapłatę odszkodowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 listopada 2020 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt IV Pa (...) (IV Pz (...)),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z 26 marca 2019 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy C. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa w Ż. od wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z 30 października 2018 r., który zasądził powodowi M. M. odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 30 § 4 k.p., art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 56 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jest oczywiście uzasadniona ze względu na podstawy kasacyjne. Przyczyny rozwiązania umowy o pracę miały oparcie w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej. Stanowisko Sądu stanowi nadużycie i rażąco narusza przepisy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd powszechny rozstrzygnął, że skarżący nie wykazał pierwszego zarzutu a drugi i trzeci nie były zasadne, dlatego rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie było zasadne, przy czym znaczenie miałoby również naruszenie art. 30 § 4 k.p. i terminu z art. 52 § 2 k.p. To stanowiło podstawę zasądzonemu powodowi odszkodowania.

Zasadniczy mankament wniosku o przyjęcie skargi polega na założeniu, że podstawa kasacyjna składa się na podstawę przedsądu (*„Mając na względzie sformułowane powyżej podstawy kasacyjne, uznać należy, iż w niniejszej sprawie wniesienie skargi kasacyjnej jest oczywiście uzasadnione”*). Nie jest to prawidłowe, gdyż podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Nie zastępują więc podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia.

Odnosi się to również do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (a *contrario* art. 398¹⁴ k.p.c.), to w szczególnej podstawie przedsądu znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Oznacza to, że skarżący we wniosku powinien samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy. Nie wystarcza zatem ogólna treść wniosku z konkluzją, że *„stanowisko Sądu I i II instancji jest nadużyciem i rażąco narusza przepisy poprzez ich błędne zastosowanie lub niewłaściwą wykładnię, w przypadku, gdy nie istniała ku temu podstawa faktyczna i prawna”*.

W sprawie decydowały w istocie ustalenia stanu faktycznego na podstawie niemałego materiału dowodowego, które nie są podważane (nawet w podstawie kasacyjnej). Wiążą zatem w ocenie podstawy przedsądu stwierdzenia Sądu, iż pozwany nieprecyzyjnie i niejednoznacznie określił przyczyny rozwiązania umowy, a wskazanych przyczyn nie udowodnił.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

